

Hồi 21

Máu liệt sĩ tươi đầu núi Ô Mông

Hồng Vân tôn giả đã biết Tiêu Tử Bình thủ pháp tinh thông, vòng Phục Hồ kim hoàn của mình uy lực lớn song nhất thời cũng khó chiếm được thượng phong, bèn cười nói với Tiêu Tử Bình:

- Ba người chúng ta sao không cùng đấu nội lực cả? có thể mới biết rõ công phu chân lực hơn kém của đối phương.

Tiêu Tử Bình cũng rõ võ học của Hồng Vân tôn giả mạnh nhất về nội lực chắc hẳn còn khó đánh hơn là đấu binh khí, song vì danh phận của mình, không lẽ đối phương đề nghị, mà mình lại từ chối thì nhục quá, bèn gật đầu cười:

- Tiêu Tử Bình này cũng đang muốn thỉnh giáo công lực Đại Thủ Ấn của đại sư.

Trong bọn sáu người thì đã có bốn người đồng ý thi nội lực, còn Mộ Dung lão nhân và Cốc Trường Thanh tự nhiên cũng không bài bác.

Đao quang kiếm ảnh đã thu về, Tiêu Tử Bình liền hỏi Hồng Vân tôn giả:

- Đại sư định đấu nội lực thế nào? tùy ý ai muốn thi triển lối nào cũng được, hay là đối chưởng hay là giáp chưởng để so công lực?

Hồng Vân tôn giả nhân công lực Đại Thủ Ấn của mình rất mạnh, đang định chọn lối hai bên cùng đối chưởng, thì Âu Dương Bình đã ha hả nói:

- Bọn ta bữa nay đã tử chiến thì cũng tử chiến một cách thống khoái, ta đề nghị dùng lối Thiếp chưởng hiệu công không phân thua được rút tay về.

Hồng Vân tôn giả luôn luôn cười một cách quái gở, gật đầu nói:

- Được, được, được, thì chúng ta Thiếp chưởng hiệu công, nào ai muốn cùng lão tăng quẻ mùa này phân chia cao thấp.

Tiêu Tử Bình biết rằng trong ba người thì chỉ có mình là còn có thể khả dĩ miễn cưỡng chống chọi được với Hồng Vân tôn giả mà thôi, nên nghĩa bất dung từ, bèn lập tức trả lời:

- Tiêu Tử Bình xin lĩnh giáo bực cao minh.

Nói xong giơ bàn tay ra cùng Hồng Vân tôn giả áp hai lòng bàn tay vào nhau, cùng đem cái chân khí nội lực của mấy chục năm tính mệnh từ từ xuất ra.

Mộ Dung lão nhân kiểm ra vào vỏ, cũng cùng Cốc Trường Thanh hợp chưởng tương đấu.

Còn Âu Dương Bình và Trử Dân Thông cũng vờ vẫn Thiếp chưởng hiệu công một mặt lại thi triển Nghĩ Ngữ Truyền Âm nói với Trử Dân Thông:

- Trử huynh, cứ để mặc bốn người đó hiệu lượng nội lực, đợi đến lúc khẩn cấp, người sẽ lên thu chưởng về để ta hạ thủ, nhất tề đánh ngã cả hai lão già này.

Trử Dân Thông mừng lắm, nhân vì nội lực yếu kém không thể thi triển công lực Nghĩ Ngữ Truyền Âm trả lời được, chỉ nhìn Âu Dương Bình gật đầu tỏ ý đồng tình.

Âu Dương Bình vừa đóng kịch, vừa liếc mắt nhìn trộm, thấy cặp Mộ Dung lão nhân và Cốc Trường Thanh còn ra vẻ ung dung nhưng cặp Tiêu Tử Bình và Hồng Vân tôn giả thì đã đi đến trạng thái khẩn trương.

Hồng Vân tôn giả bàn tay đỏ như lửa, hai cánh tay cũng hơi run run, chân lực luôn luôn gia tăng.

Tiêu Tử Bình cũng tóc bạc tung bay, tự hết gân sức chống lại.

Trên nét mặt hai người, thần sắc không hề thay đổi, nhưng hòn đá dưới chân họ đều đã thành ngấn, có thể xem rõ vết chân trên mặt đá, thấy rằng Tiêu Tử Bình tuy cố gắng chống đỡ, nhưng chỉ một thời gian lâu chút nữa là không thể địch nổi với Hồng Vân tôn giả.

Nhân vì vết chân hai người có sâu nông rõ rệt, vết chân Tiêu Tử Bình sâu tới gần một tấc, mà vết chân Hồng Vân tôn giả chỉ sâu chừng bốn năm phân.

Âu Dương Bình thấy tình hình như thế, bất giác lông mày cau rúm lại.

Vì hắn muốn Tiêu Tử Bình và Hồng Vân tôn giả có thể dung trì cái thế quân bình, thời mình mới có thể thừa cơ lúc đối phương muốn thôi không được mới hạ thủ.

Nhưng lúc này Tiêu Tử Bình đã hiển nhiên không địch nổi, hắn rất có thể biết thân thoát lui, bỏ trống chẳng?

Âu Dương Bình đã lo lắng như vậy, bèn quyết định làm trước.

Nhân vì hắn đã đầu thuận Thanh đình, cam tâm là ung khuyến thời trong bụng tất phải nặng vì danh lợi, khi nào lại bỏ qua một cơ hội tốt có thể kiếm công lập nghiệp.

Chủ ý đã định, bèn dùng Nghĩ Ngữ Truyền Âm nói với Trử Dân Thông:

- Trử huynh, thời cơ chỉ nháy mắt là tan đi mất, nên tôi muốn hạ thủ sớm một chút, Trử huynh giả vờ bị tôi ép bị thương ngã ra đất nhé.

Nói xong đẩy mạnh hai bàn tay, rồi cất tiếng cười ha hả:

- Trử Dân Thông cái đồ đom đóm mà cũng dám khoe ánh sáng với mặt trăng, biết điều thì nộp mạng đi.

Tiếp theo tiếng nói, hai bàn tay dứ mạnh, tức thì Trử Dân Thông loạng choạng lùi ra sau mấy bước, thét lên một tiếng ngã lăn ra ngất lịm.

Nhưng đối với tâm lý bốn người kia, đều có ảnh hưởng rất lớn.

Mộ Dung lão nhân đấu với Cốc Trường Thanh nguyên trước vẫn giữ được quân bình, nghe thấy Trử Dân Thông bị ngã, bất giác tinh thần phấn chấn, râu tóc dựng ngược, chân lực dâng lên như nước trào, thốt nhiên chuyển thành ưu thế.

Tiêu Tử Bình công lực hơi kém Hồng Vân tôn giả, cũng nắm chắc đối phương thấy cục diện thay đổi trong bụng tất phải kinh sợ, nên lợi dụng thời cơ quý hóa trong một nháy mắt đó, toàn thân phát lực làm cho vết chân Hồng Vân tôn giả bị lấn sâu vào đá một chút, lại lấy lại thế quân bình.

Hồng Vân tôn giả và Cốc Trường Thanh đã lo về sự sống chết của Trử Dân Thông, lại sợ Âu Dương Bình tiếp tay công kích, nên không sao trấn tĩnh được.

Âu Dương Bình giả vờ đánh ngã Trử Dân Thông xong, lập tức chạy lại bên cạnh Tiêu Tử Bình mỉm cười gọi:

- Tiêu huynh, tên ác tăng tăng phái này không phải dễ đấu, tiểu đệ xin giúp Tiêu huynh một tay.

Tiêu Tử Bình vốn là người hiệp nghĩa can trường, tuy biết sức không địch nổi Hồng Vân tôn giả, nhưng cái lối cạy nhiều người mà thắng, cũng không khi nào chịu làm, bèn mỉm cười:

- Âu Dương huynh không cần phải ra tay, chúng ta hai người đấu một, có thắng cũng chẳng về vãng.

Âu Dương Bình nhướng mày cười ha hả:

- Hai bên đánh nhau, mục đích là cần lấy thắng, cần gì vinh với chẳng quang? Âu Dương Bình này nhất sinh không bao giờ để ý đến hai chữ vinh nhục, vì thế mà không bao giờ chịu kém ai.

Tiêu Tử Bình nghe hắn nói thế, bất giác lông mày cau lại, nghĩ bụng người này bụng dạ bất lương chắc không phải là hạng chính nhân, vừa nghĩ đến đây, đã bị Âu Dương Bình thừa lúc xuất kỳ bất ý, điểm vào huyệt.

Hồng Vân tôn giả không ngờ là Âu Dương Bình lại giúp mình, nên vẫn cứ vận dụng thần công, từ hai lòng bàn tay, liên miên không dứt, phóng chân lực ra.

Lúc này Tiêu Tử Bình đã bị điểm huyệt, khí huyết dừng lại, thốt nhiên mất sức.

Hồng Vân tôn giả vẫn dốc toàn lực phát ra.

Một bên mất sức, một bên tăng thêm sức lực, kết quả thế nào? Kết quả là Tiêu Tử Bình mất hoa lên, tim nóng như lửa, tạng phủ bị ép vỡ ra, thế là vị Kiều Lăng Tiêu Ẩn danh liệt Kiếm Tuyệt Thư Cuồng đã ôm hận cửu toàn, lìa đời một cách đau đớn.

Mộ Dung lão nhân thấy tình hình như vậy, ruột đau như dao cắt, bèn gắng sức, dùng hai bàn tay gạt Cốc Trường Thanh ra một bên, rồi nhanh như điện, rút thanh trường kiếm nhắm thẳng yết hầu đâm mạnh một nhát, máu vọt lên không, thân hình gục xuống.

Hai vị kỳ hiệp Mộ Dung lão nhân và Tiêu Tử Bình đã tuyệt mệnh rồi, Trử Dân Thông mặt mày hớn hở, cười hì hì đứng lên.

Âu Dương Bình cười ha hả như người điên, rồi thò tay vào bọc định lấy kim bài ra làm chứng trước, rồi mới nói rõ cho mọi người biết mình đã thay đổi lập trường ra sao.

Nhưng khi kim bài chưa rút ra khỏi túi, Âu Dương Bình sắc mặt chợt tái nhợt, tiếng cười đắc ý cũng thu lại, hai tay ôm bụng, miệng rên lên rầm rầm, đau không chịu nổi, nằm lăn lộn trên mặt đất.

Tình hình mỗi lúc một ly kỳ, đừng nói Hồng Vân tôn giả và Cốc Trường Thanh đều kinh ngạc há mồm tròn mắt, cả đến Trử Dân Thông là người biết nội tình chút ít, mà lúc này cũng đứng ngây ra, chẳng hiểu mô tê gì cả.

Cũng ngay lúc đó, thốt nhiên có tiếng vó ngựa dồn dập nổi lên, rồi một con long câu tuần mã nhanh nhẹn phi thường bon bon chạy đến.

Ngựa còn ở ngoài sáu bảy trượng, thì từ trên lưng ngựa một bóng người lẳng không nhảy tới chỗ mọi người đang đứng, còn nhanh hơn cả con ngựa.

Người vừa rơi xuống đất, ngựa đã đến trước mặt, lúc ấy bọn Hồng Vân tôn giả mới thở ra một hơi dài, nhẹ nhõm.

Thì ra đó chính là Quỷ Trượng Tiên Ông Đồ Viễn Trí.

Đồ Viễn Trí không kịp hỏi chuyện bọn Hồng Vân tôn giả, chỉ chào qua một tiếng, rồi cúi xuống đỡ Âu Dương Bình dậy, bỏ vào miệng cho hắn một viên đan dược.

Âu Dương Bình đang đau đớn muốn đứt cả ruột gan vừa nuốt viên thuốc vào liền êm ngay tức khắc.

Hắn kinh dị vô cùng, đứng lên hỏi Đồ Viễn Trí:

- Đồ tiên sinh sao cũng đến đây? Ta đã thi triển công lực Cách Không Nhận Huyết giết chết Tiêu Tử Bình, ngón tay chưa hề chạm vào mình hắn, sao mà trong người lại trúng độc?

Đồ Viễn Trí nhìn hai xác chết của Tiêu Tử Bình và Mộ Dung lão nhân một lượt, rồi thốt nhiên vái Âu Dương Bình một vái dài, nói:

- Âu Dương huynh, trước khi Đồ Viễn Trí này giải thích câu chuyện, xin Âu Dương huynh rộng lượng tha thứ cho.

Âu Dương Bình vốn là một kẻ thông minh, nên khi nghe Đồ Viễn Trí nói thế thì đã hiểu được quá nửa, bèn "à" một tiếng, rồi cười gượng nói:

- Đồ tiên sinh, thì ra vừa rồi ta đau tưởng đến đứt ruột đứt gan là do Tiên sinh thành toàn cho đấy?

Đồ Viễn Trí gật đầu, ngượng nghịu nói:

- Âu Dương huynh tất cũng lượng giải cho ta, Đồ Viễn Trí này vâng mật lệnh của Thánh thượng, nắm giữ huyền hành tiểu trừ nghịch đảng, thực không dám tơ hào sơ hốt! Âu Dương huynh đang là thù, đổi thành bạn, thái độ thay đổi nhanh quá khiến cho ta không khỏi ngờ vực...

Âu Dương Bình gượng cười nói:

- Ta đã dâng tặng tiên sinh con Thanh Thông mã, lại uống cả độc dược, không lẽ bấy nhiêu thứ vẫn không được tiên sinh tín nhiệm hay sao?

Đồ Viễn Trí cười nói:

- Âu Dương huynh càng khẳng khái bao nhiêu, càng làm cho ta nghi ngờ thêm, vì thế ta mới cố ý đưa cho Âu Dương huynh chiếc Kim bài, nhờ đến Ô Mông truyền dụ, rồi ta sẽ theo dõi, ngầm dò xét tất cả hành động của Âu Dương huynh, xem có phải thực một lòng đầu thuận hay không?

Âu Dương Bình nghe nói lạnh toát cả người, đăm đăm nhìn Đồ Viễn Trí rồi hỏi:

- Vừa rồi nếu tôi chưa hạ thủ giết Tiêu Tử Bình, mà độc đã phát ra rồi, thì chắc Đồ tiên sinh không cho uống thuốc giải độc chứ?

Đồ Viễn Trí gật đầu nói:

- Trước mặt người thật, hà tất phải nói chuyện giả, tuy rằng ngàn quân dễ kiếm, một tướng khó tìm, nhưng nếu ta chưa xét rõ bụng dạ của Âu Dương huynh chân giả thế nào, thì ta thà mất một viên thượng tướng, còn hơn là dẫn sói vào nhà, nguy hiểm cho cả đại cục!

Âu Dương Bình lấy tay lau mồ hôi trán, nhìn Đồ Viễn Trí với một vẻ kính phục, mỉm cười nói:

- Đồ tiên sinh là người nắm giữ đại quyền, chịu trách nhiệm lớn, quả thực cần phải độc ác tàn nhẫn, nếu không thì làm sao thành được đại nghiệp? Âu Dương Bình này thực hết lòng khâm phục! Nhưng lúc này tiên sinh đã cho ta uống giải độc, chắc là không còn lo chuyện dẫn sói vào nhà nữa, phải không?

Đồ Viễn Trí buông tiếng cười ha hả:

- Âu Dương huynh đừng giận lão phu nói thẳng, nếu lấy cái tính tình thủ đoạn của Âu Dương huynh mà bàn, thì quả đáng là một con sói hung dữ giáo hoạt, độc ác, từ nay đã trung thành với Đại Thanh, biến thành một con trung lang với chúng ta, một bầy trung ưng trung khuyến, chí đồng đạo hợp vậy nên Đồ Viễn Trí này hết sức hoan nghênh Âu Dương huynh gia nhập mặt trận của chúng tôi, lẽ nào còn có chuyện dẫn sói vào nhà mà phải lo.

Âu Dương Bình chỉ vào xác hai vị đại hiệp, nhướn mày hỏi:

- Đồ tiên sinh, ta bất quá chỉ giúp Hồng Vân đại sư một tay, kết liễu tính mạng Tiêu Tử Bình, đâu đã đáng được Đồ tiên sinh tin cậy?

Đồ Viễn Trí nhìn Hồng Vân tôn giả cười nói:

- Hồng Vân đại sư, việc đánh nhau, bao giờ cũng cần nhất là phải biết mình biết người! Theo ý tôi, nếu không có Âu Dương huynh giúp đỡ thì tuy đại sư có thể thắng nổi Tiêu Tử Bình, song chưa chắc đã giết chết được họ.

Hồng Vân tôn giả gật đầu nói.

- Đồ lão Cung phụng nói đúng lắm.

Đồ Viễn Trí lại cười nói với Âu Dương Bình:

- Như vậy thì Tiêu Tử Bình và Mộ Dung lão nhân trực tiếp hoặc gián tiếp chết cả về tay Âu Dương huynh, hay nói một cách khác là Âu Dương huynh đã cùng thầy trò Chu

Nhuận Ba và bọn Kiếm Tuyệt Thư Cuồng kết thành một mối tử thù, không bao giờ gỡ được, nếu Âu Dương huynh không thực lòng hợp tác với chúng ta, thì sẽ thành cô lập, đi đến đâu cũng chỉ toàn là kẻ thù, bốn bề dẫu rộng, nhưng làm gì còn chỗ dung thân!

Âu Dương Bình nghe lão phân tích rành rẽ như vậy thì phục đến sát đất, coi như một vị thần minh.

Thuyết phục Âu Dương Bình xong, Đồ Viễn Trí mới đem câu chuyện bí mật có liên quan tới bọn kỳ hiệp do Âu Dương Bình báo cáo thuật hết cho bọn Hồng Vân tôn giả và Cốc Trường Thanh nghe, rồi mỉm cười nói tiếp:

- Chỉ trừ ở đây là vì ta theo Âu Dương Bình huynh mà đến, chứ các nơi và các nhân vật khác thì ta đã cho phi ung truyền thư dặn họ ngày mười tháng ba này đều tề tựu cả ở Bắc Thiên Sơn Ma Vân linh, chuẩn bị dốc hết toàn lực đại phá Đan Tâm giáp một trận, giết hoặc bắt sống thầy trò Chu Nhuận Ba và bọn Kiếm Tuyệt Thư Cuồng, quét sạch phản loạn, rồi về triều, xin đức kim thượng luận công thăng thưởng.

Âu Dương Bình nghe nói mới nghĩ ra rằng Đồ Viễn Trí đã nuôi được hai con chim ưng lớn, có thể sai đưa thư đi các nơi truyền tin, thì hà tất còn phải dùng đến mình đem kim bài bốn tấu khắp nơi làm gì nữa?

Nghĩ vậy bèn biết thân biết phận, hai tay cầm chiếc kim bài cung kính đưa lên trước mặt Đồ Viễn Trí, mỉm cười nói:

- Chiếc kim bài này, Âu Dương Bình giữ cũng không ích gì, xin hoàn lại tiền sinh.

Đồ Viễn Trí cũng không khách sáo, cầm lấy cất đi, Cốc Trường Thanh mỉm cười nói:

- Đồ tiền sinh chưa biết chuyện ban nãy Nhạc Long Phi, học trò đặc ý của Chu Nhuận Ba, cũng giao đấu với chúng tôi ở trong Ô Mông xà cốc này ư?

Đồ Viễn Trí thực không ngờ, lại có chuyện ấy, bèn hỏi đầu đuôi, Cốc Trường Thanh mới thuật lại tỉ mỉ từng chi tiết lão nghe.

Đồ Viễn Trí nghe nói Nhạc Long Phi một mình chống lại cả ba người mà vẫn thoát hiểm, lại còn giết được con Tây Tạng huyết chi của Hồng Vân tôn giả và làm cho Cốc Trường Thanh bị thương, bất giác cười nhạt, lắc đầu nói:

- Nhạc Long Phi căn cốt khá lắm, lại còn đang tuổi trẻ mà đã thành tựu thế rồi, nếu để lâu ngày tất thành đại họa, ta phải cố trừ hẩn đi mới được!

Cốc Trường Thanh cười nói:

- Nếu Đồ tiên sinh và Âu Dương huynh đến sớm chừng nửa ngày thì có phải hay biết bao không? Bây giờ Nhạc Long Phi đã như con hồng bay đầu mất, mà người săn mới giờ hiện ra?

Đồ Viễn Trí lắc đầu nói:

- Theo ý ta, thì Nhạc Long Phi nhất định không chạy thoát được.

Hồng Vân tôn giả chấp tay hỏi:

- Lão cung phụng nói thế là thế nào?

Đồ Viễn Trí cười nói:

- Ta biết thứ Đào Hoa chướng độc sa của đại sư lợi hại vô cùng nếu trong nhất thời không tìm được thuốc giải độc thì sống sao nổi? Ta cho rằng rất có thể hắc đã ngã ở đâu đấy, chỉ trong vòng mười hai mươi ba dặm là cùng!

Hồng Vân tôn giả gật đầu cười:

- Ý kiến của lão Cung phụng cũng hợp ý tôi lắm.

Đồ Viễn Trí nhướng mày đáp:

- Vì thế nên chúng ta không nên bỏ cuộc tìm kiếm để mặc hắc an nhiên thoát nạn.

Nói đến đây đưa mắt nhìn khắp mọi người một lượt, kể lại thủng thỉnh nói tiếp:

- Hiện nay bọn ta tất cả có năm người, nên chia ra đi làm bốn phía, phía bắc đường đất ít hơn, nhờ Trử Dân Thông lão đệ phụ trách, ta tìm phía nam, Hồng Vân đại sư tìm phía đông, còn phía tây thì nhờ Cốc đạo trưởng và Âu Dương huynh.

Vừa nói vừa tránh tầm mắt của Âu Dương Bình, nháy Cốc Trường Thanh một cái.

Phân phối xong đầu vào đấy, Đồ Viễn Trí, Hồng Vân tôn giả và Trử Dân Thông, đi về ba phía nam, bắc, đông trước, còn Âu Dương Bình, Cốc Trường Thanh, thì lững thững đi sau tiến về phía tây.

Âu Dương Bình vừa đi vừa cau lông mày, có vẻ không bằng lòng việc gì, thốt nhiên thở dài một tiếng.

Cốc Trường Thanh mỉm cười hỏi:

- Âu Dương có điều gì buồn bực như vậy?

Âu Dương Bình cười gượng nói:

- Ta thở dài vì Đồ tiên ông tâm cơ thâm hiểm quá, đến tận bây giờ vẫn còn ra ý chưa tin ta.

Cốc Trường Thanh biết chắc rằng vừa rồi Âu Dương Bình trông thấy Đồ Viễn Trí đưa mắt cho mình, bèn vội giải thích.

- Âu Dương huynh đừng nên nghĩ vậy, Đồ tiên ông còn định sau này sẽ nhờ cậu Âu Dương huynh rất nhiều...

Vừa nói đến đây, Âu Dương Bình đã ngắt lời:

- Cốc đạo trưởng, trước mặt còn sa còn việc gì phải ném thêm cát? Đồ tiên ông sai đạo trưởng đi cùng với ta, còn không phải có ý muốn để đạo trưởng giám sát Âu Dương Bình này là gì?

Cốc Trường Thanh xua tay nói:

- Âu Dương huynh đừng quá đa nghi, vừa rồi Đồ tiên sinh đã nói rõ, chúng ta cùng giúp Thanh triều, cùng hưởng phú quý lẽ nào lại còn chia rẽ nhau? còn việc bần đạo cùng đi Âu Dương huynh, có thể là vì Đồ tiên sinh nhìn xa thấy rộng, đoán biết là Nhạc Long Phi tất trốn sang phía tây, nên mới cất đặt như thế, chứ có khác gì đâu?

Âu Dương Bình gượng cười nói:

- Cũng mong được như lời đạo trưởng nói, bằng không sẽ nói thẳng với Đồ tiên sinh là đã dùng ta thì đừng nghi, mà đã nghi thì đừng dùng!

Trong lúc nói chuyện, vừa hay đã đi qua cửa động mà Nhạc Long Phi đang bị hãm mình trong đó.

Âu Dương Bình chú ý nhìn, rồi nói với Cốc Trường Thanh:

- Cốc đạo trưởng, ở đây có cái động, chúng ta nhảy xuống xem đi.

Cốc Trường Thanh gật đầu cười, hai người cùng song song bước tới.

Âu Dương Bình nằm phục trên miệng hang, cúi đầu nhòm xuống, bất giác nhướng cao đôi mày, rồi tung mình nhảy xuống.

Cốc Trường Thanh không biết hắn đã phát hiện được cái gì, bèn cũng nhảy xuống theo.

Thì ra trong động tối, Âu Dương Bình lại không được uống Linh thạch tiên nhũ vạn tải không thanh, nên không có cái mục lục quá cường, nhìn rõ từng cái tơ tóc như Nhạc Long Phi, đến nỗi trông ba cổ hài cốt lại tưởng là ba bóng người.

Xuống đến tận nơi, mới nhận ra ba cái bóng ấy chỉ là ba bộ xương khô, xung quanh còn ngổn ngang từng đồng xác rắn đã lột.

Âu Dương Bình chợt trông thấy trên đầu mỗi bộ hài cốt đều có một chiếc nắm đỏ, bất giác mừng cuống lên, trong bụng muốn giữ làm của riêng, bèn không gọi Cốc Trường Thanh, cứ rảo bước đến một mình.

Cốc Trường Thanh thấy thế cười hỏi:

- Âu Dương huynh thích ba bộ hài cốt ấy lắm à?

Âu Dương Bình chưa kịp trả lời, thì trong động rắn đã xảy ra một biến chuyển đột ngột.

Một tiếng ầm ầm chuyển nhẹ, cửa vào động rắn từ từ đóng lại.

Cốc Trường Thanh giật mình kinh sợ, vì thời cơ quá cấp bách, không kịp gọi Âu Dương Bình, vội dùng Bạch Hạc Xung Tiêu phóng mình nhảy vọt lên khỏi động.

Âu Dương Bình vì đã đi đến gần ba cỗ thi hài, cánh cửa động hơi xa, nên khi nghe tiếng quay lại thì đã không kịp nữa!

Cốc Trường Thanh vừa ra khỏi huyệt, thời cửa động lập tức sập lại, chỉ còn để lại một hõm sâu vào đá thôi.

Cốc Trường Thanh hoảng hốt, vừa thi triển nội gia công lực vừa dùng lối Truyền âm nhập mật gọi bọn Âu Dương Bình, vừa thò tay vào túi lấy một mũi tên nhỏ màu hồng gắng sức ném mạnh lên không trung.

Mũi tên ấy có Phi long tín hỏa, những thủ hạ của Đồ Viễn Trí người nào cũng có, cầm cái đó ném lên trên không, bị gió thổi vào chiếc tên tự cháy, ban ngày thì trông như một đám khói màu đỏ tía, ban đêm thì trông như một cây cột lửa hình con rồng.

Phi long tín hỏa vừa bốc lên thì phía nam đã có hồi âm, Đồ Viễn Trí cười con Thanh Thông mã nhanh như một luồng điện phóng tới.

Người còn cách xa ba trượng, đã nghe tiếng Đồ Viễn Trí cười nói:

- Cốc đạo trưởng sao lại phải dùng đến tín hỏa cáo cấp? Đã tìm thấy chỗ Nhạ Long Phi trốn rồi chăng?

Cốc Trường Thanh lắc đầu cười gượng nói:

- Nào đâu đã tìm thấy tung tích Nhạ Long Phi? nhưng Âu Dương Bình chẳng may tự chôn sống ở dưới động đá này rồi, bản đạo phải mời gấp các vị đến để tìm cách cấp cứu.

Đồ Viễn Trí kinh sợ, hỏi có làm sao? Cốc Trường Thanh chỉ vào chỗ đá lõm, kể hết từ đầu cho Đồ Viễn Trí nghe.

Đồ Viễn Trí nghe xong cau đôi mày lại, giơ cao cây quỷ trượng trong tay lên, ngưng tụ công lực đập thật mạnh vào chỗ đá lõm.

Lão tuy đứng đầu bọn hung ác, công lực cái thế, nhưng phiến đá đó vừa dày vừa cứng, bị chiếc gậy đập vào chỉ bật lửa lên, những mảnh đá vụn bắn tóe lên như đốm sao mà vẫn không bật ra một kẽ hở nào.

Lúc này Hồng Vân tôn giả và Trử Dân Thông cũng đã kéo đến.

Trử Dân Thông vừa trông hình thế chỗ này, lại nghe Cốc Trường Thanh nói trong huyết có một đồng xác rắn độc, thì hoảng nhiên tỉnh ngộ, nói:

- Cốc đạo trưởng đã nói thế, thì Âu Dương Bình đã bị hãm vào Ô Mông xà huyết rồi.

Hồng Vân tôn giả nghe nói kinh sợ vội hỏi:

- Ô Mông xà huyết?

Trử Dân Thông gật đầu nói:

- Ô Mông xà huyết tức là chỗ mà Ô Mông Xà Nữ Thiệu Hàm Yên năm xưa bị người ám toán bỏ xuống đó, rồi nhân họa được phúc, mới luyện thành tuyệt nghệ đó!

Đồ Viễn Trí hỏi:

- Trử lão đệ, sao người lại biết rõ ràng thế?

Trử Dân Thông đắc ý cười nói:

- Trong bọn Hắc y Thiết vệ có người từ bé sinh trưởng ở núi Ô Mông, trước khi tôi phụng mệnh theo Hồng Vân đại sư tới đây, đã thăm dò khu vực ngọn núi này tường tận.

Đồ Viễn Trí có vẻ khen ngợi, mỉm cười nói:

- Trử lão đệ tinh tế lắm, người đã có công thăm dò địa thế núi Ô Mông tất phải biết cách mở cửa Ô Mông xà huyết chứ?

Trử Dân Thông lắc đầu cười gượng:

- Cách mở huyết này, trừ Ô Mông Xà Nữ Thiệu Hàm Yên ra thì chẳng ai biết cả, ta chỉ nghe trong xà huyết có một vật cực kỳ trân quý, Thiệu Hàm Yên tuân theo ý của cự chủ nhân huyết này cứ một ngàn ngày tự tay mở cửa một lần, mong có duyên được gặp, nhưng mở không được bao lâu, lại tự đóng lại, nếu không theo đúng thời gian, thì tất bị chôn sống.

Đồ Viễn Trí thở dài một tiếng nói:

- Nếu quả đúng như vậy thì Âu Dương Bình gặp đại hạn, phải chôn sống một ngàn ngày trong Ô Mông xà huyết!

Trử Dân Thông gật đầu:

- Sự thật là như thế, chúng ta tốn phí hơi sức thì cũng chẳng ích gì.

Nói dứt lời, Hồng Vân tôn giả đã cất tiếng cười sảng sặc.

Đồ Viễn Trí nghe tiếng xét tình, trông mặt biết sắc, bất giác mừng thầm, vội mỉm cười hỏi:

- Nghe tiếng cười của đại sư có vẻ đặc ý, hẳn rằng pháp Phật vô biên, đại sư đã có cách vá trời lấp bể chẳng?

Hồng Vân tôn giả cười một cách quái gở:

- Đồ lão Cung phụng đoán không sai, ta thấy rằng may ra ta có thể cứu được tính mạng cho Âu Dương Bình.

Trử Dân Thông ngạc nhiên hỏi:

- Có lẽ đại sư định dùng công lực Đại Thủ Ấn của Tạng phái, phá vỡ núi đá ra chẳng?

Hồng Vân tôn giả lắc đầu cười:

- Sao Trử huynh nói thế! công lực Đại Thủ Ấn của ta dù cao cách mấy, cũng không thể vượt được cây quỳ trượng trong tay Đồ lão Cung phụng, làm sao tính đến chuyện phá đá?

Trử Dân Thông càng lấy làm lạ, hỏi:

- Đại sư đã không phá vỡ được đá thì làm sao mà cứu được Âu Dương Bình?

- o O o -